

Draga narava!

Pesnica pri Mariboru, 3. 10. 2023

Sedim in razmišljam o tem, kaj bi ti rekla. Poimenovali so te po besedi natura, ki v latinščini pomeni rojstvo. In katera beseda bi te bolje opisala? Si začetek in si konec. Ustvarila si življenje, spremljaš ga na vsakem koraku njegove poti, in ti boš tista, ki ga boš pogubila. Le kako lahko verni smo lahko, da mislimo, da smo močnejši od tebe, da se ti lahko upremo? Ko govoriš z nekom, ki je vse, kar si kadar koli poznal, besede obtičijo v grlu.

Občutek ob razmišljanju o tvoji moči in kaj se bo zgodilo, ko bomo dokončno prestopili mejo, me navdaja z občutkom prestrašenosti in majhnosti. Smo le bilka trave na neskončnem travniku. Če si nas močnejša sila ne želi, nas lahko brez truda utrga. Jaz, in na milijone drugih, lahko v naslednjem trenutku izginemo. Priznati moram – razmišljati o tem je skoraj nepredstavljivo. Ljudje težko verjamemo, da nismo najmočnejši in da včasih nismo sami tisti, ki si krojimo usodo. Že jutri bi lahko bilo vse, kar poznam in vse, kar si sama tako skrbno ustvarila, pogubljeno.

Ne, narava, nisi pravična. Tisti, ki so te najbolj prizadeli niso tisti, ki najbolj trpijo. Afrika, ki je že desetletja celina, ki zaradi podnebnih sprememb najbolj trpi, je najmanj pripomogla k tvojemu pogubljenju. Koliko nedolžnih žrtev še, da boš dokazala, da smo nemočni proti tebi, da se boš maščevala? Koliko uničenja še, da bomo dojeli, da se bomo sami pogubili in zraven vzeli še vsa ostala živa bitja. A tvoja kazen, tvoja graja, ne pada na prave ljudi. Ves narod trpi in krvavi, a tisti, ki spodbujajo in povečujejo napačno početje, se obrnejo stran od bolečih ran. Boli zavedanje, da je prav naša vrsta tebe, ki si nam dala vse, ranila bolj, kot vse ostale skupaj. Zaslužimo si grajo.

A bolj, ko razmišljam o tem, bolj razmišljam o tragediji, ki je spremenila moj pogled na to zadevo. Vedno sem o naravnih nesrečah razmišljala kot o nečem, kar se dogaja daleč, daleč stran. Nesreča drugih te ne prizadene tako zelo, če si prepričan, da se ne more zgoditi tebi ali komu, ki ti je blizu. In potem so prišle poplave. Ne morem verjeti, še zdaj je nepojmljivo, da če bi živela kakšno uro stran, bi nam lahko odneslo hišo. Odnoslo dom, razdejal in uničilo domači kraj. En dan imaš vse in naslednji dan nimaš ničesar. Povzročila si razdejanje nemočnim, nič krivim ljudem. Za sabo ne puščaš ničesar. Skrbi me, kaj bo naslednje. Si bodo ljudje lahko opomogli od teh dogodkov? Je lahko vse spet tako, kot je bilo? Čudovita si narava. Avtorica mnogih prekrasnih zgodb in razgledov, a milostna res nisi.

Morda si res ne zaslužimo tvojega odpuščanja in druge možnosti in da, zaslužimo si kazni za naša sebična in zlobna dejanja, a rada bi, da veš, da se trudimo. Posamezniki so posvetili celo življenje, da bi ti pomagali in poplačali naš dolg, na tisoče ljudi opozarjate in poskušate popraviti, kar ti je bilo narejeno. Ponosna sem na to. Če bi lahko kaj povedala vsem ljudem, ki ti pomagajo, bi jim rekla, naj nadaljujejo. Dobro delo opravljajo. In vsem ostalim? Poskušajmo se zgledovati po njih.

Za na konec bi se želela še zadnjic obrniti k tebi. Hvala ti narava za vse tvoje darove in – morda si jih bomo nekoč zaslužili. Takrat ne bomo tisti, ki smo te uničili, ampak tisti, ki smo te rešili.

Lepo bodi!

Ela, 9. b